

Europa – hjälpa eller stjälpas?

En kvalitativ idéanalys om Europas roll i USA:s nationella
säkerhetsstrategier under Joe Biden och Donald Trump

Abstract

Sedan andra världskrigets slut har relationen mellan USA och Europa varit central för den internationella ordningen. Under senare år har relationen dock präglats av ökade säkerhetspolitiska spänningar och förändrade utrikespolitiska prioriteringar mellan amerikanska administrationer. Syftet med denna uppsats är att analysera hur Europa framställs i USA:s nationella säkerhetsstrategier från 2022 och 2025 utifrån teorierna liberal internationalism och neorealism. Genom en kvalitativ idéanalys undersöks vilka säkerhetspolitiska föreställningar som präglar dokumenten inom dimensionerna säkerhet, handel och demokrati. Resultatet visar att Biden-administrationen huvudsakligen präglas av liberal internationalism där multilateralt samarbete och demokratiska värderingar betonas. Trump-administrationen domineras i stället av neorealistiska idéer med fokus på nationella intressen, maktbalans och strategisk konkurrens. Samtidigt identifieras teoretiska överlappningar i båda administrationens strategier.

Nyckelord: National Security Strategy, USA, Europa, amerikansk utrikespolitik, Joe Biden, Donald Trump, neorealism, liberal internationalism.

Antal ord: 7953

Innehållsförteckning

1	Inledning.....	1
1.1	Syfte och frågeställning	2
1.2	Tidigare forskning	2
2	Teori.....	4
2.1	Neorealism.....	4
2.2	Liberal internationalism.....	5
3	Metod och material	7
3.1	Beskrivande idéanalys	7
3.1.1	Analysverktyg: Dimensioner.....	7
3.2	Operationalisering och val av dimensioner	8
3.2.1	Säkerhetsdimensionen.....	9
3.2.2	Handelsdimensionen	9
3.2.3	Demokratidimensionen	10
3.3	Material.....	10
3.4	Avgränsningar.....	11
4	Analys	13
4.1	Säkerhetsdimensionen	13
4.1.1	Trump-administrationen.....	13
4.1.2	Biden-administrationen	15
4.1.3	Jämförelse.....	16
4.2	Handelsdimensionen.....	17
4.2.1	Trump-administrationen.....	17
4.2.2	Biden-administrationen	19
4.2.3	Jämförelse.....	20
4.3	Demokratidimensionen.....	22
4.3.1	Trump-administrationen.....	22
4.3.2	Biden-administrationen	23
4.3.3	Jämförelse.....	24
5	Diskussion och slutsats.....	27
5.1	Begränsningar	28
5.2	Vidare forskning	29
6	Referenser	30

1 Inledning

Sedan slutet av andra världskriget har relationen mellan USA och Europa utgjort en central del av den internationella politiken och säkerhetsordningen i västvärlden. Genom samarbeten inom NATO, ekonomiska relationer och gemensamma demokratiska värderingar har den transatlantiska relationen länge betraktats som en av grundpelarna i den liberala internationella ordningen (Jonter 2021, s. 44–45). Under kalla kriget utvecklades relationen ytterligare då USA och flera europeiska stater samarbetade för att motverka sovjetiskt inflytande och upprätthålla stabilitet i Europa. Även efter kalla krigets slut fortsatte USA att spela en ledande roll i Europas säkerhets- och försvarspolitik (Scott 2023, s. 59–66).

Under senare år har dock den transatlantiska relationen blivit alltmer osäker. Förändrade säkerhetspolitiska förutsättningar, ökade geopolitiska spänningar och framväxten av nationalistiska strömningar har bidragit till diskussioner om alliansens framtid (Jonter 2021, s. 59–60). Skillnaderna mellan de senaste amerikanska presidentadministrationernas utrikespolitiska prioriteringar har också aktualiserat frågor om hur USA ser på Europa och vilken roll Europa förväntas spela i den internationella ordningen. Medan vissa perspektiv betonar vikten av internationellt samarbete, multilaterala institutioner och gemensamma värderingar framhäver andra i stället maktbalans, nationella intressen och strategisk konkurrens mellan stater.

Trots att tidigare forskning i stor utsträckning behandlat den transatlantiska relationen och USA:s säkerhetspolitik bidrar studien till forskningen om internationella relationer, amerikansk utrikespolitik och säkerhetspolitiska narrativ genom att analysera hur Europa framställs i USA:s nationella säkerhetsstrategier. Studien är särskilt relevant eftersom den inkluderar nya amerikanska säkerhetsstrategin från november 2025, vilket möjliggör en analys av ett mycket aktuellt strategidokument och hur USA:s syn på Europa förändrats mellan olika presidentadministrationer. Strategin har dessutom beskrivits som ett skifte i USA:s syn på internationella allianser och Europas roll i den internationella ordningen (Grieger 2025).

Studien har även bredare relevans då relationen mellan USA och Europa fortsatt är central för internationell säkerhet, försvarspolitik och alliansens framtida utveckling.

Dessa förändringar blir särskilt intressanta att studera genom USA:s nationella säkerhetsstrategier, eftersom dokumenten utgör centrala uttryck för amerikanska säkerhets- och utrikespolitiska prioriteringar. Strategierna synliggör inte bara vilka hot och möjligheter USA identifierar, utan även hur olika aktörer och regioner framställs i relation till amerikanska intressen. Genom att analysera hur Europa beskrivs i strategidokumentet blir det därför möjligt att undersöka hur USA:s syn på Europa förändrats över tid och vilka säkerhetspolitiska idéer som präglar framställningen.

1.1 Syfte och frågeställning

Syftet med uppsatsen är att analysera hur Europa framställs i USA:s nationella säkerhetsstrategier från 2022 och 2025. Genom en kvalitativ idéanalys undersöks vilka föreställningar och säkerhetspolitiska perspektiv som uttrycks i dokumenten. Analysen utgår från teorierna liberal internationalism och neorealism för att skapa förståelse för förändringar och kontinuitet i USA:s syn på Europa. Uppsatsen utgår därför från följande frågeställning:

- *Hur framställs Europa i USA:s nationella säkerhetsstrategier från 2022 och 2025, utifrån teorierna liberal internationalism och neorealism?*

1.2 Tidigare forskning

I detta avsnitt presenteras tidigare forskning som ligger till grund för uppsatsens syfte och analys. Fokus ligger på forskning som behandlar relationen mellan USA och Europa.

Tidigare forskning har i stor utsträckning analyserat relationen mellan USA och Europa utifrån säkerhetspolitik, internationella institutioner och amerikansk utrikespolitik. Flera forskare framhåller NATO som en central grund för det transatlantiska samarbetet, där alliansen inte enbart fungerar som en militär organisation utan även som en politisk och värdebaserad gemenskap (Gheciu 2019, s. 32). Forskningen betonar att NATO och andra västliga

institutioner har bidragit till att forma och upprätthålla en gemensam västlig identitet byggd på demokrati, individuell frihet och internationellt samarbete (Gheciu 2019, s. 32). Tidigare forskning menar även att NATO:s fortsatta betydelse efter kalla kriget inte enbart kan förklaras genom externa säkerhetshot, utan också genom alliansens gemensamma politiska och ideologiska värdegrund (Kramer 2005, s. 169).

Samtidigt framhåller neorealistisk forskning att internationell politik i hög grad präglas av maktbalans, säkerhetsintressen och konkurrens mellan stormakter (Baylis, Owens & Smith 2023, s. 9–10). Forskare menar därför att USA:s engagemang i Europa också kan förstås utifrån strategiskt maktperspektiv, där exempelvis NATO:s expansion efter kalla kriget bidrog till att stärka USA:s inflytande i Europa och begränsa alternativa maktstrukturer (Shiffrinson 2020, s. 13–19).

Aktuell forskning pekar även på en ökad osäkerhet kring den transatlantiska relationens framtid. Flera forskare menar att den liberala värdegrund som länge präglat samarbetet inom västvärlden i allt större utsträckning utmanas av nationalistiska och illiberala politiska strömningar, vilket har aktualiserat frågor om den västliga alliansens framtida sammanhållning (Gheciu 2019, s. 40–41).

Mot denna bakgrund blir det relevant att undersöka hur Europa framställs i USA:s nationella säkerhetsstrategier, då förändringar i den transatlantiska relationen kan bidra till en djupare förståelse för hur amerikansk utrikespolitik och synen på internationellt samarbete utvecklas över tid.

2 Teori

Detta avsnitt presenterar IR-teorierna Liberal internationalism och Neorealism som används för att analysera de två senaste presidentadministrationernas relation till Europa. Syftet är att undersöka hur administrationernas hållning präglas av idéer kopplade till dessa teorier.

2.1 Neorealism

I denna studie används det realistiska teoretiska perspektivet med utgångspunkt i förgreningen neorealism. Studien kommer att utgå från neorealism inom internationella relationer som enligt Rosenboim främst har sin startpunkt i Kenneth Waltz "*Theory of International Politics*" (Rosenboim 2023, s. 141).

Det neorealistiska teoretiska perspektivet frångår klassisk realistisk teori med ett viktigt undantag. Klassisk realistisk teori har fokus på individer och en oföränderlig mänsklig natur, där människans strävan efter makt anses biologiskt kodat. Waltz betonar däremot statens roll och det internationella systemets struktur som centrala förklaringsfaktorer inom internationell politik (Hall 2021, s. 68). Perspektivet utgår från att det internationella systemet är strukturellt anarkiskt, där stater agerar utifrån egna intressen eftersom det saknas överordnad makt (Rosenboim 2023, s. 135). Denna struktur leder till att varje stat söker efter "capabilities" som säkerställer statens överlevnad. Waltzs angreppssätt på det internationella systemet går att beskriva som defensiv realism, där den avgörande faktorn i internationella relationer är distributionen av makt. Detta leder till att stater inom det internationella anarkiska systemet strävar efter att öka sin absoluta makt till en tillräcklig nivå för att upprätthålla säkerhet (Waltz 1979, s. 125–126). Likt klassisk realism är staten, med suveränitet som grundläggande egenskap, den centrala aktören inom neorealistisk teori. Skillnaden ligger i att det neorealistiska perspektivet utgår från att statens centrala drivkraft är att säkerställa sin egen överlevnad, vilket i hög grad formar dess agerande i det internationella systemet (Rosenboim 2023, s. 135). Inom

neorealism finns även offensiv neorealism, utvecklad av John Mearsheimer, som kan ses som en motpol till Kenneth Waltzs defensiva realism. Medan defensiv realism utgår från att stater strävar efter tillräcklig makt, menar offensiv realism att stater i stället försöker maximera sin maktposition. Detta motiveras av antagandet att stater aldrig med säkerhet kan veta andra staters intentioner, vilket skapar incitament att öka den egna makten som ett sätt att garantera överlevnad och säkerhet. I förlängningen innebär detta att även strävan efter hegemoni kan vara ett rationellt mål för stormakter (Snyder 2002, s. 157–158).

Vi har valt neorealism som teoretiskt perspektiv eftersom det erbjuder verktyg för att analysera hur staters säkerhets- och utrikespolitik påverkas av förändringar i det internationella systemets maktstruktur. Perspektivet är särskilt relevant för studien då det möjliggör en tolkning av förändringarna i USA:s säkerhetsstrategier som potentiella svar på skiftningar i den globala maktbalansen och relationen till Europa. Genom ett neorealistiskt angreppssätt kan utvecklingen mellan administrationerna förstås som uttryck för hur stater anpassar sin politik i ett anarkiskt internationellt system präglad av osäkerhet och maktkonkurrens.

2.2 Liberal internationalism

Liberal internationalism beskrivs som en gren inom den bredare liberalismen och används främst inom studiet av internationella relationer (Baylis, Owens & Smith 2023, s. 9). De tidiga idéerna kan spåras till upplysningstidens tänkare, där Jeremy Bentham myntade begreppet *“international”* för att beskriva relationer mellan suveräna stater, medan Immanuel Kant lade en teoretisk grund genom sin idé om *“evig fred”*. Kant menade att varaktig fred kunde uppnås genom republikansk konstitutionalism, starkt medborgarskap och ett federalt samarbete mellan stater som minskar risken för krig (Dunne 2023, s. 104–106).

Utifrån dessa idéer utvecklades liberal internationalism som teoretisk inriktning, särskilt efter första världskriget, som en reaktion på krigets omfattande förödelse. Fokus låg då på att förebygga framtida konflikter genom demokratiska principer och internationell organisering, exempelvis genom Nationernas förbund (ibid). En inflytelserik tolkning inom denna tradition är Francis Fukuyamas tes efter kalla krigets slut, där han argumenterar för att liberalismen blivit den dominerande globala ideologin och att den västerländska modellen med liberal demokrati

och marknadsekonomi representerar det slutliga stadiet i samhällsutvecklingen (Dunne 2023, s. 106)

Vidare utgår liberal internationalism från antagandet att världen kan och bör präglas av stater som följer internationell rätt och verkar för gemensamma mål som fred, välbefinnande och rättvisa. Detta står i kontrast till den realistiska uppfattningen att konflikt och krig är en återkommande och närmast ofrånkomlig del av internationell politik (Baylis, Owens & Smith 2023, s. 9). Teorin skiljer sig även i synen på transnationella aktörer och internationella organisationers roll i förhållande till staten. Inom liberal internationalism ses institutioner såsom FN eller EU som nödvändiga för att hantera konflikter, minska transaktionskostnader och möjliggöra långsiktig kollektiv säkerhet (Park 2023, s. 315–317).

Utifrån detta perspektiv betraktas inte nationalstaten som en isolerad och helt autonom aktör, utan som en del av ett större nätverk av ömsesidigt beroende relationer och internationella strukturer. Staten ses som en sammansatt aktör där olika intressen, institutioner och samhällsgrupper samspelar och konkurrerar om inflytande, vilket i sin tur formas av ökad interdependens mellan stater (Baylis, Owens & Smith 2023, s. 9).

Liberal internationalism har valts som teoretiskt perspektiv eftersom teorin betonar internationellt samarbete, multilaterala institutioner och gemensamma demokratiska värderingar, vilket länge har präglat relationen mellan USA och Europa (Baylis, Owens & Smith 2023, s. 9). Perspektivet är därför relevant för att analysera hur Europa framställs i USA:s nationella säkerhetsstrategier, särskilt i perspektiv som rör allianser, säkerhetssamarbete och den liberala internationella ordningen. Genom teorin blir det möjligt att undersöka i vilken utsträckning Europa framställs som en strategisk partner grundad i gemensamma intressen och värderingar, samt hur betydelsen av internationellt samarbete uttrycks i de amerikanska strategidokumentet.

3 Metod och material

I detta avsnitt presenteras studiens metodologiska tillvägagångssätt. Då uppsatsens empiriska material består av USA:s nationella säkerhetsstrategier används en kvalitativ idéanalys för att undersöka hur Europa framställs och vilka säkerhetspolitiska idéer som präglar dokumenten. Liberal internationalism och neorealism används som analytiska verktyg för att tolka materialet och analysera förändringar i USA:s syn på Europa.

3.1 Beskrivande idéanalys

Vi har valt en beskrivande idéanalys eftersom den lämpar sig för att göra jämföra och tolka idéer för vårt teoretiska perspektiv. Analysformen är relevant då den syftar till att rekonstruera den idévärld som framträder i materialet (Bergström & Svärd 2018, s. 141). I studien förstås administrationernas framställning av Europa som uttryck för idéer, vilka analyseras genom tre kategorier: verklighetsomdömen, värdeomdömen och handlingsföreskrifter.

Verklighetsomdömen avser aktörernas föreställningar om hur världen är beskaffad och hur politiska fenomen kan förstås. **Värdeomdömen** handlar om normativa uppfattningar om vad som är önskvärt eller eftersträvaransvärt. **Handlingsföreskrifter** avser i sin tur synen på vilka medel och åtgärder som är lämpliga för att uppnå politiska mål. Dessa tre analytiska kategorier används för att systematiskt identifiera hur aktörernas normativa världsbild om Europa tar sig uttryck i materialet (Bergström & Svärd 2018, s. 133–134).

3.1.1 Analysverktyg: Dimensioner

I vår studie används dimensioner som huvudsakligt analysverktyg för att strukturera och kategorisera empirin. För att identifiera relevanta formuleringar i de två säkerhetsstrategierna analyseras materialet utifrån tre dimensioner av USA:s framställning av Europa (Esaiasson

m.fl. 2024, s. 80). Dimensionerna gör det möjligt att bryta ned relationen mellan USA och Europa i analytiskt hanterbara delar. De tre dimensioner som används är säkerhet, handel och demokrati, med utgångspunkt i studiens teoretiska ramverk (Bergström & Svärd 2018 s. 153–155).

Säkerhetsdimensionen omfattar formuleringar om NATO, hotbilder, militära samarbeten och gemensamma geopolitiska intressen. **Handelsdimensionen** avser ekonomiska relationer, handelssamarbeten, ömsesidigt beroende och strategisk konkurrens. **Demokratidimensionen** innefattar uttryck som rör demokratiska värderingar, mänskliga rättigheter samt demokratiska samarbeten med andra stater.

Dimensionerna används även i ett jämförande syfte för att identifiera likheter och skillnader i Trump- respektive Biden-administrationens framställning av Europa. Analysen fokuserar särskilt på säkerhets-, ekonomiska och demokratiska idéer som framträder, samt hur relationen mellan USA och Europa konstrueras i respektive dokument. I analysen används dimensionerna för att undersöka hur aktörer strategiskt ramar in och tolkar olika fenomen kopplade till internationella relationer. Utgångspunkten är de tre tidigare nämnda idétyperna verklighetsomdömen, värdeomdömen och handlingsföreskrifter. Tillsammans fångar de hur problem definieras, hur de värderas och vilka lösningar som föreslås, vilka möjliggör en strukturerad beskrivande idéanalys (Bergström & Svärd 2018, s. 133–134).

3.2 Operationalisering och val av dimensioner

För att besvara studiens frågeställning och systematiskt koppla det empiriska materialet till det teoretiska ramverket operationaliseras de tre dimensionerna säkerhet, handel och demokrati utifrån centrala begrepp inom neorealism och liberal internationalism. Genom operationaliseringen möjliggörs en analys av administrationernas framställande av Europa och vilka idéer som ligger bakom och dominerar de nationella säkerhetsstrategiska dokumenten. Fokus ligger på vilka säkerhetspolitiska, ekonomiska och demokratiska idéer som betonas, samt hur relationen mellan USA och Europa framställs inom respektive administration. Vi har valt dimensionerna säkerhet, handel och demokrati eftersom de representerar centrala områden där neorealism och liberal internationalism skiljer sig åt i synen på hur stater agerar och deras

övergripande syn på internationella relationer. Dimensionerna fångar flertalet aspekter av relationen mellan USA och Europa och möjliggör därav en bred analys om hur administrationerna formulerar sig i de strategiska dokumenten.

3.2.1 Säkerhetsdimensionen

Neorealismens syn på säkerhet och militära resurser utgår från statens strävan efter överlevnad som den mest grundläggande drivkraften i det internationella systemet. Som tidigare framgått i den teoretiska ramen menar neorealismen att staters agerande i första hand styrs av behovet att säkerställa egen säkerhet och överlevnad. Utifrån detta analyseras i materialet formuleringar som betonar militära hot, strategisk rivalitet, maktbalans samt staters behov av att upprätthålla och stärka sin egen försvarsförmåga (Waltz 1979, s. 124–126).

Inom liberal internationalism betonas i stället interdependens mellan stater, vilket innebär ett delvis avsteg från antagandet att stater enbart agerar utifrån snäva nationella intressen. I analysen identifieras därför formuleringar som lyfter fram internationellt samarbete, gemensamma säkerhetsinstitutioner och kollektivt ansvarstagande för säkerhet och stabilitet. Särskilt fokus ligger på hur relationen mellan USA och NATO framställs (Baylis, Owens & Smith 2023, s. 9).

3.2.2 Handelsdimensionen

På samma sätt som i säkerhetsdimensionen utgår den neorealistiska förståelsen av ekonomi och handel från statens behov av att maximera och skydda sina egna ekonomiska och strategiska intressen. Utifrån neorealistisk teori analyseras därför handel och ekonomiska relationer främst som instrument för att stärka statens konkurrenskraft i ett internationellt system präglad av rivalitet. Analysen fokuserar på formuleringar som rör ekonomiskt beroende, stormaktskonkurrens samt skydd av nationella ekonomiska intressen.

Den liberalinternationalistiska utgångspunkten betonar i stället ömsesidigt beroende mellan stater i ekonomiska frågor. Här analyseras formuleringar som framhäver frihandel, ekonomiskt samarbete och gemensamma institutioner som centrala komponenter i internationella relationer.

Ekonomisk interaktion förstås därmed som ett verktyg för att skapa samarbete, stabilitet och långsiktig ömsesidig nytta mellan stater.

3.2.3 Demokratidimensionen

Neorealismen utgår från att demokratiska frågor i första hand bör förstås i relation till maktbalans och staters nationella intressen. Utifrån detta perspektiv analyseras demokrati främst som ett instrument som kan användas för att uppnå strategiska och säkerhetspolitiska mål, snarare än som ett värde i sig. Analysen fokuserar därför på hur demokrati kopplas till säkerhet, geopolitisk konkurrens och staters övergripande intressen (Hall 2021, s. 70–71).

Liberal internationalism menar att demokratiska värden är centrala för stabilitet och samarbete i det internationella systemet. Här analyseras formuleringar som lyfter fram demokrati, mänskliga rättigheter och gemensamma normer som grund för internationell samverkan. Särskilt centralt blir hur administrationerna framhåller samarbetet mellan demokratiska stater och internationella institutioner som en förutsättning för fred och stabilitet (Tim Dunne 2023, s. 107).

3.3 Material

I studien används USA:s nationella säkerhetsstrategier som primärmaterial. Analysen utgår från Joe Bidens nationella säkerhetsstrategi från oktober 2022 och Donald Trumps motsvarande strategi från november 2025. Dokumenten utgör centrala ramverk för USA:s utrikes- och säkerhetspolitik och presenterar administrationernas officiella syn på nationella säkerhetsintressen, internationella allianser och globala prioriteringar (The White House 2022, s. 2).

Materialet bedöms vara relevant för studiens syfte eftersom strategidokumentet representerar den sittande administrationens officiella säkerhetspolitiska linje under respektive mandatperiod. Dokumentet innehåller även formuleringar kring internationella hot, strategiska utmaningar och relationer till andra aktörer i världspolitiken, vilket möjliggör en analys av hur Europa framställs i amerikansk utrikes- och säkerhetspolitik. Genom att jämföra dokumenten

kan studien undersöka både förändringar och kontinuitet i USA:s syn på Europa mellan de två administrationerna.

En begränsning i studiens material är att analysen enbart bygger på två nationella säkerhetsstrategier, vilket innebär ett relativt begränsat empiriskt underlag. Dokumenten utgör dessutom officiella politiska strategier och kan därför präglas av diplomatiska formuleringar och strategisk retorik snarare än konkreta politiska handlingar. Studien analyserar därmed inte hur USA:s utrikespolitik genomförs i praktiken, utan fokuserar endast på hur Europa framställs i strategidokumentet. Vidare innebär den kvalitativa idéanalysen ett visst mått av subjektiv tolkning vid identifiering av idéer och säkerhetspolitiska perspektiv i materialet. Trots dessa begränsningar bedöms materialet vara väl lämpat till studiens syfte, då dokumenten utgör administrationernas mest centrala och officiella uttryck för amerikansk utrikes- och säkerhetspolitik.

3.4 Avgränsningar

Studien avgränsas till att enbart analysera USA:s narrativ om Europa utifrån de nationella säkerhetsstrategier som presenteras under två olika presidentadministrationer. Fokus ligger på narrativet om Europa som geografisk och politisk helhet, snarare än enbart den Europeiska unionen som organisation. En sådan avgränsning möjliggör en bredare analys där både enskilda europeiska stater och överstatliga institutioner kan inkluderas. Ett exklusivt fokus på EU riskerar däremot att begränsa analysen och minska möjligheten att fånga andra säkerhetspolitiska och geopolitiska dimensioner av USA:s narrativ om Europa.

Genom att analysera Europa i ett bredare perspektiv kan även händelser utanför EU:s institutionella ram inkluderas, exempelvis Rysslands fullskaliga invasion av Ukraina, vilket bidrar till en mer nyanserad förståelse av hur Europa framställs i de amerikanska säkerhetsstrategierna. Studien är även medveten om att utvecklingen i andra delar av världen, såsom konflikter i Mellanöstern eller ökade spänningar i indopacifistiska regionen, kan påverka utformningen av USA:s nationella säkerhetsstrategier. Trots detta avgränsas analysen till narrativet om Europa, då studiens syfte är att undersöka hur Europa specifikt konstrueras och framställs i strategidokumentet. Denna avgränsning bedöms därför inte påverka möjligheten

att genomföra en relevant och tillförlitlig analys. Vidare fokuserar uppsatsen på USA:s narrativ om Europa och inte på hur USA framställs i europeiska sammanhang. Denna avgränsning görs både för att skapa en tydligare analytisk inriktning och för att anpassa studiens omfattning till uppsatsens ramar.

4 Analys

Avsnittet undersöker hur Europa framställs i USA:s nationella säkerhetsstrategier från 2022 och 2025 utifrån teorierna liberal internationalism och neorealism. Dimensionerna säkerhet, handel och demokrati används som analysverktyg för att identifiera verklighetsomdömen, värdeomdömen och handlingsföreskrifter i administrationens dokument. Genom detta analyseras hur Europa framställs i USA:s strategiska utrikes- och säkerhetspolitik.

4.1 Säkerhetsdimensionen

4.1.1 Trump-administrationen

Trump-administrationens nationella säkerhetsstrategi präglas huvudsakligen av neorealistiska perspektiv, där internationell politik framställs som ett konkurrenspräglat system där stater måste prioritera sin relativa maktposition (Rosenboim 2023, s. 141). Ett centralt verklighetsomdöme i dokumentet gäller ojämlikheten i de transatlantiska försvarsåtagandena. Dokumentet framställer Europa som ekonomiskt samt militärt försvagat och menar att Europa bör frångå amerikansk beroende och ta ett större ansvar i sin egen försvarskapacitet:

“Should present trends continue, the continent will be unrecognizable in 20 years or less. As such, it is far from obvious whether certain European countries will have economies and militaries strong enough to remain reliable allies.” (The White House 2025, s. 25).

Utifrån Waltz defensiva realism kan detta tolkas som ett verklighetsomdöme om att USA:s försvarsgaranti inte längre kan motiveras av Europas bidrag till maktbalansen (Rosenboim 2023, s. 141). Skepsisen mot Europas militära kapacitet har även drag av Mearsheimers offensiva realism. Om staters kapacitet inte kan förutsägas med säkerhet, är ett tillbakadragande

av strategiska åtaganden ett rationellt svar för att maximera relativ makt snarare än att upprätthålla kostsamma förpliktelser (Snyder 2002, s. 157–158).

Det går även att identifiera ett normativt värdeomdöme hos administrationen, där Europa bör kunna försvara sig själva. Till skillnad från ett liberalinternationalistiskt synsätt, där allianser ofta motiveras genom gemensamma värderingar och institutionellt samarbete, betonar administrationen i stället alliansers funktionella och strategiska nytta för amerikanska nationella intressen. Betoningen av neorealistiska perspektiv stärks även av administrationens misstro mot utvecklingen av de Europeiska NATO-länderna samt relationen mellan Europa och Ryssland. Detta uttrycks i dokumentet genom ett verklighetsomdöme kring att Europas säkerhet är i behov av USA för att förhindra risken för ökade konflikter samt ett värdeomdöme om att diplomatiska förbindelser mellan Europa och Ryssland bör återupprättas (The White House 2025, s. 25). Verklighetsomdömet har neorealistiska drag där relationen mellan Europa och Ryssland framställs som potentiellt destabiliserande för den internationella maktordningen (Snyder 2002, s. 157–158).

Begreppet “strategic stability” används flitigt i dokumentet och är utpräglat neorealistiskt betonat. Begreppet visar på att stabiliteten i det internationella systemet är beroende av maktbalans och strategisk kontroll, inte av gemensamma institutioner eller värderingar (Rosenboim 2023, s. 141). Utifrån detta perspektiv är Rysslands fientliga roll gentemot Europa strategiskt betydelsefull för administrationen då USA framställs som en nödvändig maktfaktor som förhindrar instabilitet. Även inslag av liberal internationalism kan identifieras då administrationen betonar ett återupptagande av diplomatiska relationer mellan aktörerna. Detta går att tolka som ett liberalinternationalistiskt värdeomdöme där multilateralt samarbete mellan aktörer ses som ett konfliktlösande verktyg (Ericson 2021, s. 86). Dokumentet accepterar även Europas strategiska och kulturella vikt som allierad gentemot USA. “Yet Europe remains strategically and culturally vital to the United States.” (The White House 2025, s. 26). Citatet uttrycker ett värdeomdöme där Europa, trots den tidigare nämnda militära och ekonomiska tillbakagången, fortsatt framställs som en central strategisk partner för USA. Detta går även att förstås utifrån ett neorealistiskt perspektiv där Europa är betydelsefullt i maktbalansen gentemot andra stormakter (Hall 2021, s. 70–71).

4.1.2 Biden-administrationen

Biden-administrationen beskriver relationen till Europa som en grundläggande pelare för USA:s säkerhet och den globala stabiliteten, med ett särskilt fokus på att modernisera allianser för att möta samtida hot (The White House 2022, s. 38–39).

För det första läggs det stor vikt på NATO som en central pelare för framgångsrikt samarbete och internationell säkerhet. Detta värdeomdöme bygger på ett verklighetsomdöme där NATO beskrivs som starkare och mer enat än någonsin tidigare (The White House 2022, s. 2). Dessutom lyfts utvidgningen av organisationen i form av inkluderingen av nya länder som Sverige och Finland fram som en viktig förstärkning av alliansens säkerhet och kapacitet (The White House 2022, s. 26). Samarbetet i form av NATO anses vara nödvändigt för att hantera utmaningar som klimatförändringar, cybersäkerhet och andra nationer som anses vara av säkerhetshot (The White House 2022 s. 38–39). Kina beskrivs som en huvudkonkurrent som både har för avsikt att omforma den internationella ordningen och, i allt högre grad, den ekonomiska, diplomatiska, militära och tekniska makten som krävs för att uppnå demokratisk säkerhet (The White House 2022, s. 8).

Vidare beskrivs även Ryssland som ett direkt hot mot den regionala säkerhetsordningen i Europa som även påverkar det öppna och fria internationella systemet (ibid). En central strategi av USA och dess allierade i Europa är att säkerställa att Rysslands krig mot Ukraina blir ett strategiskt misslyckande. Detta sker genom att stärka försvaret och bidra med ekonomiskt stöd till Ukraina med avskräckande syfte (The White House 2022, s. 26). Samtidigt som USA ökar sina egna bidrag till NATO, förväntar man sig att de europeiska allierade tar ett större ansvar genom att öka sin kapacitet, sina försvarsutgifter och sina bidrag. Dessa investeringar i försvaret skapar ett tydligt värdeomdöme som administrationen menar är avgörande för den gemensamma säkerheten i en tid av intensifierad hotbild från öst (The White House 2022, s. 38–39).

Administrationen stödjer även säkerheten och utvecklingen i länder som Moldavien, Georgien och på västra Balkan för att motverka rysk destabilisering (The White House 2022, s. 39). Detta sker genom en strategi som översätts till “integrerad avskräckning” vilket innebär att USA och andra europeiska NATO-länder kombinerar militära förmågor med diplomati samt ekonomiska verktyg för att avskräcka aggression (The White House 2022, s. 21–22). Administrationens

värdeomdöme är att just denna typ av strategi är nödvändig då USA inte längre kan förlita sig på enbart militära styrkor och kärnvapenavskräckning för att möta dagens komplexa, hybrida och globala hot (ibid).

4.1.3 Jämförelse

Trump- och Biden-administrationens nationella säkerhetsstrategier visar tydliga skillnader i hur Europa framställs ur ett säkerhetsperspektiv. Administrationerna betraktar Europa som strategiskt viktigt för USA, men skiljer sig i synen på hur säkerhet skapas och vilken roll allianser och internationella institutioner ska spela i det internationella systemet.

Biden-administrationens säkerhetsstrategi präglas i hög grad av liberal internationalism där internationella allianser, multilaterala institutioner och kollektiv säkerhet framställs som centrala för stabilitet. Europa beskrivs som en nära demokratisk partner och en del av en bred västlig säkerhetsgemenskap (The White House 2022, s. 38–39). Detta tydliggörs genom betoningen av NATO som en stärkt och mer sammanhållen allians samt genom inkluderingen av Finland och Sverige som nya medlemsländer (The White House 2022, s. 26). Strategin uttrycker verklighetsomdömen där internationellt samarbete framstår som nödvändigt för att hantera säkerhetshot och upprätthålla stabilitet, vilket ligger i linje med liberal internationalism (Baylis 2023, s. 231–232). Samtidigt formuleras värdeomdömen där multilateralt samarbete och gemensamma demokratiska värderingar framställs som eftersträfvansvärda. Handlingsföreskrifterna är således att USA bör stärka allianser och samverka med Europa för att möta globala säkerhetsutmaningar (The White House 2022, s. 11).

Trump-administrationens strategi präglas däremot huvudsakligen av neorealistiska idéer där säkerhet förstås genom maktbalans, nationella intressen och strategisk konkurrens. Europa framställs som militärt och ekonomiskt försvagat samt alltför beroende av amerikanskt stöd (The White House 2025, s. 25). Verklighetsomdömena utgår från ett internationellt system präglad av osäkerhet, där stark militär kapacitet är avgörande för staters säkerhet. Detta syns i kritiken mot NATO-ländernas försvarsförmåga och oro över Europas långsiktiga militära hållbarhet (The White House 2025, s. 25–27). Samtidigt uttrycks värdeomdömen där europeiska stater bör ta större ansvar för sin egen säkerhet och minska sitt beroende av USA.

Handlingsföreskrifterna betonar därför ett ökat europeiskt ansvarstagande inom den transatlantiska säkerhetsordningen (The White House 2025, s. 12).

Skillnaderna blir även tydliga i synen på relationen mellan Europa och Ryssland. Biden-administrationen framhåller ett starkt NATO som avgörande för att hantera externa hot och upprätthålla den regelbaserade internationella ordningen (The White House 2022 s. 38–39). Trump-administrationen betonar i stället på behovet av strategisk stabilitet mellan stormakter och placerar USA som en central aktör för att motverka konflikter mellan Europa och Ryssland (The White House 2025, s. 25). Detta ligger närmare ett neorealistiskt synsätt där säkerhet främst handlar om maktbalans och stabilitet i ett anarkiskt internationellt system (Rosenboim 2023, s. 135).

Samtidigt går det att identifiera vissa teoretiska överlappningar mellan administrationerna. Trots kritik mot Europa erkänner Trump-administrationen fortsatt relationens strategiska betydelse för amerikansk säkerhet, vilket visar att internationellt samarbete inte helt avfärdas (The White House 2025, s. 26). På samma sätt används allianser i Biden-administrationens strategi även som ett medel för att stärka USA:s position i konkurrensen mellan stormakter (The White House 2022, s. 7).

Sammantaget framställer Biden-administrationen Europa genom idéer kopplade till liberal internationalism, där kollektiv säkerhet och internationellt samarbete står i centrum. Trump-administrationen utgår däremot främst från neorealistiska idéer där maktbalans, nationella intressen och militär kapacitet dominerar förståelsen av Europa och transatlantisk säkerhet.

4.2 Handelsdimensionen

4.2.1 Trump-administrationen

Trump-administrationens framställning av Europa präglas av neorealistiskt perspektiv där handel tolkas i termer av relativa vinster, strategisk konkurrens och nationella intressen snarare än ömsesidig nytta. Dokumentet präglas även delvis av liberal internationalism, då administrationen betonar internationella handelssamarbeten och teknologisk samverkan med USA:s allierade. Dokumentet framställer även Europas ekonomi som essentiell för USA:s

internationella intressen vilket även går att tyda utifrån ett liberalinternationalistiskt perspektiv (Ericson 2021, s. 86).

Det grundläggande verklighetsomdömet i dokumentet är att det internationella ekonomiska systemet är strukturellt ofördelaktigt för USA. Detta förmedlas i citatet: “America First diplomacy seeks to rebalance global trade relationships. We have made clear to our allies that America’s current account deficit is unsustainable.” (The White House 2025, s. 22). Formuleringen framställer ett neorealistiskt perspektiv mot Europa där ekonomiska relationer handlar om relativa vinster i stället för gemensamma fördelar för båda parter (Rosenboim 2023, s. 141). Europas roll i den påstådda ojämlikhet som råder handlar om att Europa bör anpassa sig till amerikanska intressen, särskilt i relation till andra stormakter som exempelvis Kina. Detta framgår i vad som går att tolka som en handlingsföreskrift gentemot USA:s allierade i citatet:

“We must encourage Europe, Japan, Korea, Australia, Canada, Mexico, and other prominent nations in adopting trade policies that help rebalance China’s economy toward household consumption.” (The White House 2025, s. 22).

Utifrån offensiv realism används Europa som ett neorealistiskt verktyg för att begränsa Kinas inflytande på det internationella systemet (Snyder 2002, s. 157–158). Denna formulering går även att tolka utifrån ett liberalinternationalistiskt perspektiv då administrationen betonar att de nämnda aktörerna bör följa gemensamma ekonomiska strategier. Europa tolkas i detta som en strategisk tillgång för USA där en interdependens går att urskilja (Ericson 2021, s. 90). Denna interdependens betonas ytterligare genom citatet: “Transatlantic trade remains one of the pillars of the global economy and of American prosperity.” (The White House 2025, s. 25). Det ömsesidiga ekonomiska beroendet framställs som ett värdeomdöme där det är värdefullt för både den europeiska och amerikanska ekonomiska stabiliteten samt i den globala ekonomin. Citaten innehåller inslag av liberal internationalism där samarbetet mellan de demokratiska allierade betraktas som strategiskt viktigt (Ericson 2021, s. 97). Däremot motiveras interdependensen av strategisk nytta, inte av gemensamma värden. Inslaget av liberal internationalism är därmed snarare instrumentellt än normativt där samarbetet med Europa värderas utifrån att det stärker USA:s makt gentemot rivaliserande stormakter (Snyder 2002, s. 157–158).

En analytisk aspekt av dokumentet är vilka perspektiv som strategiskt väljs bort. Internationella organisationer och multilaterala ekonomiska institutioner såsom *World Trade Organisation* eller den Internationella valutafonden lyser med sin frånvaro. Frånvaron av referenser till dessa institutioner kan tolkas som ett strategiskt uttryck för en neorealistisk grundsyn, där internationella institutioner bedöms ha en begränsande betydelse för USA. Detta förstärker även uppfattningen av att administrationen främst ser internationell samverkan som ett verktyg för statens egna intressen snarare än gemensamma intressen (Hall 2021, s. 72).

4.2.2 Biden-administrationen

Likt säkerhetsdimensionen beskriver Biden-administrationen även det ekonomiska samarbetet som en grundläggande plattform som inte bara skapar välbefinnande utan också skyddar den liberala världsordningen och ökar den kollektiva motståndskraften mot externa hot.

För det första läggs det stor vikt på *Trade and Technology Council* (TTC), vilket är ett samarbetsforum mellan USA och EU som skapades 2021 för att stärka det transatlantiska samarbetet genom globala regler inom handel, teknologi och säkerhet (Europeiska kommissionen, u.å.). Syftet var att se till att dessa regler vilar på delade demokratiska värderingar snarare än på auktoritära modeller (The White House 2022, s. 17). Biden-administrationen motiverar TTC genom att framställa det som ett centralt verktyg för att forma de globala spelreglerna och försvara demokratiska intressen i en tid av växande politisk konkurrens (The White House 2022, s. 12–13). Det finns därför ett tydligt värdeomdöme där Biden-administrationen menar att ett brett ekonomiskt samarbete ses som nödvändigt för USA:s säkerhetspolitik. Detta går att se när Biden-administrationen betonar vikten av att bevisa att demokratier fungerar till följd av breda ekonomiska samarbeten. Starka och ömsesidigt förstärkande relationer ska visa världen att ett demokratiskt och ekonomiskt samarbete effektivt kan lösa moderna problem och förbättra människors liv (The White House 2022, s. 17 & 19).

Vidare beskriver Biden-administrationen världen idag som ett vägskäl med en avgörande vändpunkt där den era som följde efter kalla kriget definitivt är över (The White House 2022, s. 6). Biden-administrationen målar upp ett tydligt verklighetsomdöme där dagens världspolitik beskrivs som präglad av främst konkurrens mellan stormakter och akuta gränsöverskridande utmaningar såsom ekonomisk osäkerhet (The White House 2022, s. 2). Administrationen menar

att globaliseringen behöver anpassas för att hantera växande ojämlikhet och framväxten av nya teknologier. Mot denna bakgrund framställs traditionella frihandelsavtal som otillräckliga, samtidigt som USA i större utsträckning bör utveckla nya former av ekonomiska partnerskap, även utanför Europa (The White House 2022, s. 34–35). Ett exempel på detta är *Indo-Pacific Economic Framework for Prosperity* (IPEF), ett ekonomiskt samarbetsinitiativ som etablerades 2022 med syftet att fördjupa ekonomisk integration och stärka internationella leveranskedjor, på liknande sätt som det transatlantiska samarbetet mellan USA och EU (The White House 2022, s. 34–35). Behovet av nya ekonomiska arrangemang går även att identifiera i *Partnership for Global Investment and Infrastructure* (PGII) som är ett internationellt investeringsinitiativ som lanserades 2022 av G7¹ under ledning av president Biden. Initiativet syftar till att finansiera global infrastruktur i låg- och medelinkomstländer genom investeringar i exempelvis energi, hälsovård och klimatprojekt (Biden 2022).

Sammanfattningsvis framställs ekonomiskt samarbete i Biden-administrationens säkerhetsstrategi som en central förutsättning för både internationell stabilitet och långsiktig säkerhet. Genom återkommande betoning på partnerskap, ekonomisk integration och gemensamma regler beskrivs samarbeten mellan USA och dess allierade som avgörande för att stärka motståndskraften mot globala utmaningar och geopolitiska hot.

4.2.3 Jämförelse

Även inom den ekonomiska dimensionen framträder tydliga skillnader i hur Europa framställs utifrån neorealism och liberal internationalism. Båda administrationerna betraktar Europa som en viktig ekonomisk partner för USA, men skiljer sig åt i synen på internationellt samarbete, globalisering och multilaterala institutioners betydelse.

Biden-administrationens framställning präglas huvudsakligen av liberal internationalism där ekonomiskt samarbete, internationell integration och gemensamma regelverk beskrivs som avgörande för global stabilitet och långsiktig säkerhet. Europa framställs som en central partner i arbetet med att stärka den regelbaserade internationella ordningen och hantera globala

¹ G7 (Group of Seven) är ett internationellt samarbetsforum som består av världens sju ledande demokratier: USA, Kanada, Storbritannien, Frankrike, Tyskland, Italien och Japan (Utrikespolitiska institutet u.å.)

ekonomiska och teknologiska utmaningar (The White House 2022, s. 17). Detta blir tydligt genom administrationens betoning på TTC, IPEF och PGII. Dokumentet innehåller verklighetsomdömen där världens ekonomier beskrivs som ömsesidigt beroende av varandra och där gränsöverskridande utmaningar kräver internationell samordning. Samtidigt uttrycks värdeomdömen där ekonomiskt samarbete mellan demokratier framställs som nödvändigt för att stärka både ekonomisk och säkerhetspolitisk motståndskraft (The White House 2022, s. 2). Handlingsföreskrifterna fokuserar därför på att USA bör fördjupa samarbetet med Europa och andra allierade genom nya partnerskap och gemensamma regelverk (The White House 2022, s. 12). Detta är i linje med liberal internationalism som betonar internationella ekonomiska samarbeten och interdependens som centrala för en stabil internationell ordning (Baylis, Owens & Smith 2023, s. 9).

Trump-administrationens strategi präglas däremot främst av neorealistiska idéer där internationell ekonomi framställs utifrån konkurrens, relativa vinster och strategiska maktintressen. Europa beskrivs som en ekonomisk aktör vars relation till USA måste balanseras för att gynna amerikanska nationella intressen. Detta syns genom administrationens behov av att omförhandla internationella ekonomiska resurser till USA:s fördel. Strategin innehåller verklighetsomdömen där det internationella ekonomiska systemet uppfattas som ofördelaktigt för USA och där ekonomiskt beroende riskerar att försvaga statens position i den globala maktbalansen (The White House 2025, s. 10). Utifrån detta uttrycks värdeomdömen där ekonomiska relationer bör stärka amerikansk konkurrenskraft och begränsa rivaliserande stormakters inflytande (The White House 2025, s. 22). Handlingsföreskrifterna fokuserar därför på att USA och dess allierade bör samordna handelspolitiken för att begränsa kinesiskt inflytande och stärka västvärldens strategiska position i det internationella systemet (The White House 2025, s. 21).

Samtidigt innehåller båda strategierna vissa teoretiska överlappningar. Trump-administrationen betonar trots allt vikten av transatlantisk handel för global ekonomisk stabilitet, vilket antyder inslag av liberal internationalism och ekonomisk interdependens mellan demokratiska allierade (The White House 2025, s. 26). Biden-administrationens strategi innehåller samtidigt vissa neorealistiska drag då ekonomiska samarbeten och teknologiska partnerskap används för att stärka USA:s geopolitiska position i konkurrensen med Kina och andra stormakter (The White House 2022, s. 24).

Skillnaderna blir även tydliga i synen på internationella institutioner. Biden-administrationen framställer multilaterala samarbeten och internationella regelverk som centrala för att hantera globala utmaningar och stärka den internationella ordningen (The White House 2022, s. 2–3). Trump-administrationen nämner däremot internationella ekonomiska institutioner i begränsad omfattning, vilket kan tolkas som ett neorealistiskt uttryck där internationella institutioner främst ses som verktyg för staters egna intressen snarare än som självständiga aktörer för gemensamt samarbete (Park 2023, s. 317).

Sammanfattningsvis framställer Biden-administrationen Europa utifrån idéer kopplade till liberal internationalism, där ekonomisk integration, multilaterala samarbeten och gemensamma demokratiska värderingar står i centrum. Trump-administrationen utgår däremot främst från neorealistiska idéer där ekonomiska relationer präglas av konkurrens, strategiska intressen och maktbalans i det internationella systemet.

4.3 Demokratidimensionen

4.3.1 Trump-administrationen

Trump-administrationens säkerhetsstrategiska dokument framställer demokrati som en identitet kopplat till nationell suveränitet, kulturell identitet och västerländsk kultur. Demokratibegreppet framställs på ett nationalistiskt och statscentrerat sätt, utan tydlig koppling till liberala värden. Således frångår administrationen synen på demokrati som ett politiskt system och fokuserar på demokrati som en “kulturell identitet”. Administrationen formulerar ett värdeomdöme där Europas demokratiska framtid är hotad och beskriver hur Europa bör återupprätta deras västerländska identitet och självförtroende. Denna idé framställs i följande citat: “We want to support our allies in preserving the freedom and security of Europe, while restoring Europe’s civilizational self-confidence and Western identity.” (The White House 2025, s. 5).

Administrationens kritiska syn på Europa stärks av ett ytterligare värdeomdöme, där politiska institutioner framställs som fientliga mot politisk frihet och suveränitet (The White House 2025, s. 25). Utifrån ett neorealistiskt perspektiv kan detta förstås som kritik mot internationella överstatliga strukturer såsom Europeiska unionen som begränsar statens egen självständighet (Hall 2021, s. 69). Denna syn på Europas demokratiska framtid stärks ytterligare i det

administrationen beskriver under rubriken “Protection of Core Rights and Liberties”. Under rubriken framförs ett värdeomdöme där europeiska politiska eliter och institutioner framställs som antidemokratiska aktörer som begränsar grundläggande friheter och politiskt deltagande (The White House 2025, s. 12). Administrationen framställer således internationella institutioner som problematiska utifrån ett demokratiskt perspektiv. Däremot uttrycks ett värdeomdöme med viss demokratisk optimism i den positiva utvecklingen för högnationalistiska och patriotiska rörelser i Europa. Detta framgår i citatet: “America encourages its political allies in Europe to promote this revival of spirit, and the growing influence of patriotic European parties indeed gives cause for great optimism.” (The White House 2025, s. 25).

Dokumentet innehåller vissa inslag av liberal internationalism genom betonandet av det strategiskt positiva i allianser med demokratiska stater (Ericson 2021, s. 90). Detta stödjer det liberalinternationalistiska perspektivet där demokratiska stater framställs som pålitliga allierade i internationella systemet och demokratiskt samarbete främjas för att öka säkerhet och stabilitet (The White House 2025, s. 26). Till skillnad från liberal internationalism så är demokratibegreppet definierat utifrån “kulturell identitet” snarare än multilaterala institutioner och samarbeten i vilket administrationen är kritiskt inställd emot (Ericson 2021, s. 90).

4.3.2 Biden-administrationen

Den demokratiska dimensionen har ett långt historiskt ursprung, där Europa betraktas som USA:s viktigaste samarbetspartner för att hantera globala utmaningar och försvara den internationella ordningen. Biden-administrationen drar slutsatsen att det transatlantiska samarbetet ses som en relation byggd på demokrati, vilket gör att USA och Europa kan agera med ett gemensamt syfte (The White House 2022, s. 38–39). Biden-administrationens verklighetsomdöme utgår från att världen befinner sig i en strategisk konkurrens om den internationella ordningens framtida utformning, där demokratier och auktoritära stater konkurrerar om globalt inflytande (The White House 2022, s. 7). Mot denna bakgrund framställs det som centralt att upprätthålla och stärka en demokratisk världsordning. Biden-administrationen hänvisar även till forskning som indikerar att demokratier tenderar att skapa mer välmående, stabila och motståndskraftiga samhällen, vilket i sin tur bidrar till starkare och

mer pålitliga ekonomiska och säkerhetspolitiska partnerskap för USA (The White House 2022, s. 8).

Bland annat inkluderar detta ett tydligt samarbete inom ramen för NATO, som förklaras som en allians av demokratiska länder som är central för mycket av det USA gör för att främja fred och välbefinnande (The White House 2022, s. 16–17). Således konkretiserar Biden-administrationen tydliga verklighetsomdömen då administrationen anser att delar av Europa och USA står i frontlinjen för att försvara principer som suveränitet, frihet och fredligt förhållningssätt för att motverka autokratiska makter. De fientliga stater som framställs är främst Kina och Ryssland som påstås exportera en illiberal samhällsmodell präglad av repression och tvång, vilket i Biden-administrationens värdeomdöme anses vara något negativt för den globala ordningen (The White House 2022, s. 8).

Biden-administrationen målar följaktligen upp två antagonist-läger i form av demokratier och autokratier och beskriver USA samt större delar av Europa som en tydlig demokratisk kraft med uppgift att motverka de autokratiska krafterna. Detta går att identifiera när Biden-administrationen betonar vikten av att stödja de demokratiska ambitionerna hos länder som Georgien och Moldavien, samt att stärka demokratiska institutioner och rättsstatsprincipen på västra Balkan (The White House 2022, s. 39). Utanför Europa menar Biden-administrationen att det även finns ett gemensamt intresse att stödja den demokratiska utvecklingen i Centralasien. Detta görs bland annat genom att USA och Europa, i synnerhet G7-länderna, agerar gemensamt för att försvara mänskliga rättigheter globalt, exempelvis genom att fördöma övergrepp i länder som Belarus och Kina (The White House 2022, s. 38–39).

4.3.3 Jämförelse

Administrationerna delar uppfattningen om att Europa har stor betydelse för USA:s internationella position, men skiljer sig tydligt i synen på demokrati och vilka idéer som anses avgörande för västvärldens framtid.

Trump-administrationen utgår från en statscentrerad syn på demokrati där fokus ligger på nationell identitet, suveränitet och kulturell sammanhållning. Europa framställs inte främst som en demokratisk gemenskap byggd på institutionellt samarbete, utan som en civilisation vars

kulturella och politiska identitet uppfattas som hotad (The White House 2025, s. 25). Demokratibegreppet kopplas därför närmare nationellt självbestämmande än internationella institutioner. Detta blir tydligt genom administrationens kritik mot överstatliga organisationer och europeiska politiska eliter, vilka framställs som aktörer som underminerar nationell frihet och folkstyre (The White House 2025, s. 8–9). Perspektivet ligger nära neorealistisk teori där staten betraktas som den centrala aktören i internationell politik (Park 2023, s. 317). Administrationens värdeomdömen präglas därför av att patriotiska och nationalistiska rörelser i Europa framställs som positiva krafter som kan återupprätta Europas styrka och västerländska identitet (The White House 2025, s. 26–27).

Biden-administrationen framställer i stället demokrati som ett internationellt projekt byggt på samarbete mellan likasinnade stater och gemensamma liberala värderingar. Europa beskrivs som USA:s främsta partner i försvaret av en fredlig internationell ordning och som en del av en bred demokratisk gemenskap (The White House 2022, s. 38–39). Demokratibegreppet kopplas nära till multilaterala institutioner, internationella allianser och gemensamt ansvarstagande. Administrationens verklighetsomdöme utgår från att världen präglas av en ideologisk konkurrens mellan demokratiska och auktoritära samhällsmodeller (The White House 2022, s. 17–18). Behovet av att maximera makt kan, utifrån offensiv neorealism, förstås som ett resultat av att stater ständigt lever med osäkerhet kring andra staters agerande (Rosenboim 2023, s. 141). Samtidigt uttrycks värdeomdömen där demokratiska institutioner, mänskliga rättigheter och internationellt samarbete framställs som nödvändiga för global stabilitet och långsiktig säkerhet (The White House 2022, s. 6–7). Europa får därför rollen som en demokratisk medaktör vars uppgift är att tillsammans med USA försvara demokratiska principer både inom och utanför Europa (The White House 2022, s. 38–39). Detta ligger i linje med liberal internationalism och idén om att demokratiska stater skapar större förutsättningar för fredligt samarbete (Dunne 2023, s. 105–106).

Skillnaderna mellan administrationerna handlar därmed inte enbart om synen på demokrati, utan även om vilken funktion demokratin anses fylla i internationell politik. Biden-administrationen betraktar demokratiskt samarbete som en grundläggande förutsättning för internationell stabilitet och fredlig samverkan mellan stater, vilket ligger nära liberal internationalism (Baylis, Owens & Smith 2023, s. 9). Trump-administrationen ser i stället demokrati främst som ett verktyg för att stärka nationell sammanhållning och statlig suveränitet,

vilket ligger närmare ett neorealistiskt perspektiv där statens självständighet prioriteras framför överstatliga samarbeten (Baylis, Owens & Smith 2023, s. 9–10).

Samtidigt finns vissa gemensamma drag mellan administrationerna. Båda framställer Europa som strategiskt viktigt för USA och betonar betydelsen av samarbete med demokratiska stater. Skillnaden ligger främst i hur detta samarbete motiveras. Biden-administrationen framhäver gemensamma demokratiska värderingar och multilaterala institutioner som centrala för internationell stabilitet, medan Trump-administrationen i större utsträckning fokuserar på kulturell identitet, nationell suveränitet och strategiska intressen. Sammantaget framställer Trump-administrationen Europa utifrån en mer nationalistisk och statscentrerad förståelse av demokrati, medan Biden-administrationen framställer Europa som en del av en gemensam demokratisk och regelbaserad världsordning där internationellt samarbete står i centrum.

5 Diskussion och slutsats

Syftet med uppsatsen var att analysera hur Europa framställs i USA:s nationella säkerhetsstrategier från 2022 och 2025 utifrån liberal internationalism och neorealism. Studiens slutsats är att administrationerna utgår från olika teoretiska perspektiv, men även att båda dokumenten innehåller inslag av såväl liberal internationalism som neorealism.

En framträdande aspekt i analysen är förekomsten av teoretiska överlappningar i båda dokumenten som omöjliggör en strikt teoretisk uppdelning mellan administrationerna. Trump-administrationen, erkänner Europas fortsatta strategiska och kulturella betydelse och betonar vikten i relationens demokratiska allians för den internationella stabiliteten (Ericson 2021, s. 90). Detta trots den utpräglade neorealistiska grundsynen som återfinns i dokumentet. Detta är anmärkningsvärt då det antyder att Trump-administrationen retoriskt distanserar sig från liberalinternationalistiska principer såsom multilateralism och internationella institutioner, men strategiskt förhåller sig positivt till andra liberal-internationella aspekter som exempelvis viss interdependens via allianser med demokratier (ibid).

På motsvarande sätt innehåller Biden-administrationens dokument även neorealistiska inslag. Allianser och partnerskap motiveras inte enbart utifrån gemensamma demokratiska värderingar, utan även som medel för att stärka USA:s maktposition gentemot stormakterna Kina och Ryssland. Detta innebär att Europa framställs som ett verktyg för amerikansk maktbalans, vilket ligger närmare ett neorealistiskt teoretiskt perspektiv än liberal internationalism (Rosenboim 2023, s. 141). Detta antyder på att de två teoretiska perspektiven representerar olika betoningar inom ett utrikespolitiskt ramverk där både värderingar och maktintressen samverkar. En tolkning är att liberal internationalism och neorealism fungerar som kompletterande linser snarare än ömsesidigt uteslutande förklaringar, där analysen varierar beroende på politiskt sammanhang och administrationernas ideologiska utgångspunkt.

En anmärkningsvärd del av analysen är hur Trump-administrationen omdefinierar begreppet demokrati på ett sätt som blir svårt att kategorisera med det valda teoretiska underlaget. Medan

Biden-administrationen framställer demokrati som ett politiskt system förankrat i multilaterala institutioner, internationell rätt och gemensamma liberala värderingar, kopplar Trump-administrationen demokrati till kulturell identitet, nationell suveränitet och västerländsk civilisation. Det anmärkningsvärda är att demokrati inte framställs som en styrelseform utan som ett kulturellt betingat fenomen som hotas av de demokratiska ideal inom liberal-internationalism som Biden-administrationen förespråkar. Detta syns i Trump-administrationens kritik mot EU som en aktör som underminerar politisk frihet och suveränitet, samt den positiva synen på framväxten av nationalistiska och patriotiska rörelser i Europa (The White House 2025, s. 5). Detta tyder på att administrationens retorik approprierar etablerade liberala begrepp såsom demokrati och frihet och ger dem en annan ideologisk mening.

En skillnad som speglas i dokumenten är synen på USA:s roll i den internationella ordningen. Biden-administrationens strategi kan förstås utifrån en liberal-internationalistisk världsordning, präglad av de allianser och multilaterala institutioner som växte fram efter andra världskriget och under kalla kriget, där USA framställs som en stabiliserande ledande aktör (Ericson 2021, s. 90). Trump-administrationens dokument signalerar ett ifrågasättande av denna ordning, där USA:s relation gentemot Europa bedöms ojämlik. Trump-administrationen uttrycker även militära och ekonomiska villkor gentemot Europa som kan tolkas gynna USA:s nationella intressen snarare än gemensamma värderingar. Vilket tyder på en mer neorealistisk hållning (Rosenboim 2023, s. 141).

5.1 Begränsningar

En begränsning i studien är att analysen bygger på innehållet i två strategiska dokument, vilket nödvändigtvis inte behöver spegla hur politiken faktiskt implementerats. Båda administrationernas dokument är officiella policydokument som präglas av strategisk kommunikation och diplomatiska formuleringar. Detta innebär att kommunikationen kan skilja sig avsevärt från de konkreta politiska handlingar som sker i verkligheten. Exempelvis behöver inte Trump-administrationens retorik och kritik mot Europa korrespondera i faktiska politiska beslut. På liknande sätt kan Biden-administrationens betoning på multilaterala institutioner tolkas som ett normativt ideal. Diskrepansen mellan narrativ och handling blir därav viktig att beakta då möjligheten att dra slutsatser om USA:s förhållande till Europa begränsas.

Studien synliggör även begränsningar i de valda teoretiska perspektiven. Även om liberal internationalism och neorealism är etablerade teorier inom internationella relationer, så finns risken att förklaringskraften blir överskådlig vid applicering på komplexa politiska dokument. Med tanke på vårt valda material så finns möjligheten att aspekter och nyanser inte fångas upp. Ett exempel på detta är Trump-administrationens definition av demokrati, som varken passar liberal internationalism eller neorealism fullt ut.

5.2 Vidare forskning

En vidare forskning från studien hade kunnat vara att använda kompletterande teoretiska perspektiv för att skapa en djupare förståelse för hur administrationerna framställer Europa i deras strategiska dokument. Framtida forskning skulle även kunna fördjupa förståelsen för USA:s syn på Europa genom att undersöka hur de säkerhetspolitiska strategierna faktiskt omsätts i konkret politik. En jämförelse mellan dokumentets retorik och faktiska utrikespolitiska beslut skulle kunna möjliggöra en mer fullständig bild över hur administrationernas idéer påverkar relationen med Europa i praktiken. En annan relevant framtida forskning är att komplettera analysen med flera strategidokument, både från tidigare administrationer samt europeiska motparters framställning av USA.

6 Referenser

- Baylis, J., Smith, S. & Owens, P. (2023). *The Globalization of World Politics: An Introduction to International Relations*. 9. uppl. Oxford: Oxford University Press.
- Baylis, J., Smith, S. & Owens, P. (2023). Introduction: from international politics to world politics. I Baylis, J., Smith, S. & Owens, P. (red.), *The Globalization of World Politics: An Introduction to International Relations*. 9. uppl. Oxford: Oxford University Press, s. 5–18.
- Bergström, G. & Boréus, K. (2018). *Textens mening och makt: Metodbok i samhällsvetenskaplig text- och diskursanalys*. 4. uppl. Lund: Studentlitteratur.
- Bergström, G. & Svärd, A.-P. (2018). Idé- och ideologianalys. I Bergström, G. & Boréus, K. (red.), *Textens mening och makt: Metodbok i samhällsvetenskaplig text- och diskursanalys*. 4. uppl. Lund: Studentlitteratur, s. 133–276.
- Dunne, T. (2023). Liberalism. I Baylis, J., Smith, S. & Owens, P. (red.), *The Globalization of World Politics: An Introduction to International Relations*. 9. uppl. Oxford: Oxford University Press, s. 103–118.
- Ericson, M. (2021). Liberalism. I Gustavsson, J. & Tallberg, J. (red.), *Internationella relationer*. 4. uppl. Lund: Studentlitteratur, s. 83–99.
- Esaïasson, P., Gilljam, M., Oscarsson, H., Wängnerud, L. & Ekengren, A.-M. (2017). *Metodpraktikan: Konsten att studera samhälle, individ och marknad*. 5. uppl. Stockholm: Wolters Kluwer.
- Europeiska kommissionen (u.å.) *EU–US Trade and Technology Council*. Tillgänglig på: https://commission.europa.eu/topics/international-partnerships/eu-us-trade-and-technology-council_en [Hämtad: 25 maj 2026].
- Gheciu, A. (2019). NATO, liberal internationalism, and the politics of imagining the Western security community. *International Journal*, 74(1), s. 32–46. Tillgänglig: <https://doi.org/10.1177/0020702019834645> [Hämtad 2026-05-21].
- Grieger, G. (2025). *The 2025 US National Security Strategy*. Bryssel: Europaparlamentet. Tillgänglig: [https://www.europarl.europa.eu/RegData/etudes/ATAG/2025/779261/EPRS_ATA\(2025\)779261_EN.pdf](https://www.europarl.europa.eu/RegData/etudes/ATAG/2025/779261/EPRS_ATA(2025)779261_EN.pdf) [Hämtad 2025-05-21].
- Gustavsson, J. & Tallberg, J. (red.) (2021). *Internationella relationer*. 4. uppl. Lund: Studentlitteratur.
- Hall, M. (2021). Realism. I Gustavsson, J. & Tallberg, J. (red.), *Internationella relationer*. 4. uppl. Lund: Studentlitteratur, s. 65–81.
- Jonter, T. (2021). Internationell politisk historia: världen efter 1945. I Gustavsson, J. & Tallberg, J. (red.), *Internationella relationer*. 4. uppl. Lund: Studentlitteratur, s. 43–60.

- Kramer, M. (2005). The United States, NATO and the role of alliances in international politics: theoretical expectations and the empirical record. *International Journal of Law and Management*, 47(5), s. 164–171. Tillgänglig: <https://doi.org/10.1108/03090550510771188> [Hämtad 2026-05-21].
- Park, S. (2023). International organizations in world politics. I Baylis, J., Smith, S. & Owens, P. (red.), *The Globalization of World Politics: An Introduction to International Relations*. 9. uppl. Oxford: Oxford University Press, s. 308–322.
- Rosenboim, O. (2023). Realism. I Baylis, J., Smith, S. & Owens, P. (red.), *The Globalization of World Politics: An Introduction to International Relations*. 9. uppl. Oxford: Oxford University Press, s. 131–147.
- Scott, L. (2023). International history of the twentieth century. I Baylis, J., Smith, S. & Owens, P. (red.), *The Globalization of World Politics: An Introduction to International Relations*. 9. uppl. Oxford: Oxford University Press, s. 54–69.
- Shiffrinson, J.R. (2020). NATO enlargement and US foreign policy: the origins, durability, and impact of an idea. *International Politics*, 57, s. 1–42. Tillgänglig: <https://doi.org/10.1057/s41311-020-00224-w> [Hämtad 2026-05-21].
- Snyder, G.H. (2002). Mearsheimer's World – offensive realism and the struggle for security. *International Security*, 27(1), s. 149–173.
- The White House. (2022). *National Security Strategy*. Washington D.C.: The White House. Tillgänglig: <https://bidenwhitehouse.archives.gov/wp-content/uploads/2022/10/Biden-Harris-Administrations-National-Security-Strategy-10.2022.pdf> [Hämtad 2026-05-21].
- The White House. (2025). *National Security Strategy*. Washington D.C.: The White House. Tillgänglig: <https://www.whitehouse.gov/wp-content/uploads/2025/12/2025-National-Security-Strategy.pdf> [Hämtad 2026-05-21].
- Utrikespolitiska institutet. (u.å.). G7. https://www.ui.se/landguiden/svara-ord/g7/?utm_source=chatgpt.com [Hämtad 2026-05-25].
- Waltz, K.N. (1979). *Theory of International Politics*. Reading, Massachusetts: Addison-Wesley.